

Wital Ryzkou

Zginając palce

i tylko dlatego, że kawałki jedzenia pozostają w zębach
i tylko dlatego, że brud w paznokciach niesiemy
i tylko dlatego, że te podłe podrzutki nie będą umiały się się przyznać do pomyłek
i tylko dlatego, że ten ponury i niedołączny gnojek okazał się też i nudnym debilem

ja, mój narodzie, poprowadzę Cię do góry bez nazwy
na której, nie wiadomo po co, stoi stara latarnia bez lampy
u stóp której pasą się zasrane krowy przeważnie zasranych wieśniaków
przez co muchy się gubią i nie mogą między nimi wybrać
i nauczę

przez samych siebie
ocieplać mieszkania, oświetlać ulice
i, mój narodzie,
być szczęśliwymi a niesamotnymi

dlatego że tylko lepsi z was śmieją się głośno, pokazując zęby Bogu
jako głównemu dentyście i honorowemu jurorowi
dlatego że tylko najlepsi z was znają ostatnią linijkę
dlatego że tylko najlepsi z was znają ostatnią linijkę

Przypadki drogowe

ty sam – to twoje następne kroki
i podjęte przez Ciebie decyzje.
ale nigdy nie wiadomo, co Cię spotka
za moment

Mińsk-Mohylew, szosa we mgle,
dwa wypadki po drodze, szybciej dojechać,
nie mogę już jechać
w komórce wyświetla się numer byłej
kobiety

i tu – kurwa! –
łoś!
no wiecie Państwo łoś
monstrualny jak definicja miłości
wesola machina i zmęczone spojrzenie
łoś
rzeczownik czasu przeszłego
i siano i sól i wszystko złało się
doskonały samowystarczalny łoś
przewidywalna nieuniknioność widzieliście Państwo
takie
no więc właśnie

swobodnie
lekko
niemalże z uśmiechem
właśnie tak, jak narysowano na znaku
drogowym
(choć tam jest jeleń)
żrenice już się powiększyły paszcza
nieco otworzona
z siły
o zderzak o szybę przednią
całym ciałem

ciszy nie było

zaczął krzyczeć jeszcze przed uderzeniem
głośno przekonywająco
płacze prosi by wezwać pogotowie
żebym nie opuszczał go dał szansę
ściska szłocha mówi sam teraz
nie przeżyję
ryczy nasze stosunki nie mogą
tak się skończyć
niech pomyślę przez jakiś czas
to nieznośne

mnie też jest trudno
szukam
sobie usprawiedliwień to wszystko kwestia
przyzwyczajenia
strasznie zostawać samemu
bez rozmów bez uścisków bez swojej
kobiety
tyle czasu zmarnowano, żeby zbudować
relacje

okropnie nieprzyjemne
taka przykrość

„some sign thats it's still around
got to find the love that we lost”,
„dzisiaj, gdy ciebie mi brak” –
na zmianę śpiewa łos

już w nocy stawiam samochód na podwórzu
we krwi i łzach cały chcę się palić
zimno i samotnie
nigdy nie wiesz, co Ci się przydarzy
za moment, co Cię spotka –
piękno
miłość
łos

Dwaj skrzypkowie

Dwaj skrzypkowie przez pole działań wojennych
z ruin filharmonii
na ciche „będziemy”
biegną

w końcu jeden z nich pada,
ranny,
drugi wraca,
ładuje pierwszego na barki
i zaczyna go ciągnąć

pierwszy długo cierpi ból,
a potem zaczyna swój tren:

symonie, Bóg z tobą,
z jakiej
paki?!

symonie, twoja ukochana zdradzała cię ze mną,
teraz,
żeby zdradzić znów, powróciła do ciebie,
powiedz szczerze,
uważasz, że jesteś prawdziwym mężczyzną?

bo chłop dawno z ciebie wyparował, znikł
w kierunku nieba, wreszcie,
niepoprawnie trzymasz smyk,
niepoprawnie mnie niesiesz!

moglibyśmy być z tobą kimkolwiek,

moglibyśmy być wcale nie muzykami,
gdyby nie ten przekłety blitzkrieg, rozpoczęty przez imperium:
nie bierzemy udziału w wojnie –
i koalicji do diabła, jak mnie teraz boli

dowódca naczelny nie ma słuchu muzycznego,
dlatego żaden z niego dyrygent, nigdy nie wyczał wojny
wszystko jest przeciwko nam, symonie, i nasze szanse –
zero.

symonie, rzuć mnie tutaj dla naszych synów
taki jestem, wiesz, zdążę znów się wywinąć
jesteś zdechlakiem, symonie, dlatego musisz biec sam
i syna swojego przytul i powiedz, że on - mój syn

maminsynku jeden,
symonie,
leciało za nim w pogoni.

♦♦♦

kiedy padamy, gwiazdy
wymyślają życzenia

kilka razy
nie zdążyłem się odwrócić
a za plecami – niebo

zimowe niebo w nocy
jest radosne

od dzieciństwa chciałem
czemuś
być szczęśliwy
i być poetą

tak i żyję
krótkimi urywkami

+

Święta prawda

Dzisiaj, Boże, Twoje obrazy się śmiały

prawosławny batuszka Michaił z cerkwi Trzech Świętych Hierarchów
za kółkiem w stanie nietrzeźwym zatrzymany przez funkcjonariusza inspekcji drogowej
(młodziutkiego kaprala, w wojsku radzieckim na takich mówiono „duch”);
z komendy przy ulicy Lenina – jak dobrze, że jest obok –
dla spisania protokołu powołana komisja w składzie dwóch milicjantów,
ojca i syna.

batuszka Michaił przeklina wszystkich trzech w imię Pańskie
batuszka Michaił obiecuje wszystkim gorące sezony w Piekło
batuszka Michaił czuje się świętym dźwigiem
chwytając za bary milicjanta i dzwiga go do Pana Boga
co sprawia wrażenie, że nie chce jechać na komendę

olbrzymi kapłan trzęsie brodą
kapłan-baryła nie daje założyć kajdanek
funkcjonariusza Kościoła z trudem wepchnięto do samochodu
wreszcie jadą

batuszka Michaił przyzwyczał się jeździć z przodu
batuszka Michaił czuje się skrępowany,
batuszka Michaił wsadza nogę do przodu
a wierzga, wierzga, tłukąc kierowcę i pasażera-milicjanta,
niechcianych synów prawosławia, zasranych ekskomunikowanych wyrodków

samochód się zatrzymuje
batuszce wiążą nogi skórzanym pasem
samochód jedzie na komendę

dalej, w sumie, wszystko jest zrozumiałe i nieciekawe
przeszukanie, przesłuchanie i spisanie protokołu
ojciec, syn, Duch-drogowiec i ich jedyna woła i sprawa – miłość
i telefon, żeby szybciej zamykali sprawę i o wszystkim zapomnieli, od kogoś -z
góry

dzięki Ci, Boże, za łzy ze śmiechu,
za życie i miłość, za wolność i prawdę
za dzwony Podnikola i Cerkwi Trzech Świętych Hierarchów
za telefony z góry w samą porę

Tłumaczenie: Maria Puszkińska

Wiersze z tomu *Дзверы, замкнёныя на ключы* (2010)